

бро и тогава ще ти дамъ половината отъ наградата, която получа.

Шорко се съгласи. Тръгнаха двамата. Вървѣха, вървѣха, стигнаха до една воденица. Гледатъ воденичарътъ реве, та се кжса.

— За какво жалишъ, дѣдо?
— попита Бѣлогушко.

— За водата жалья. Голѣма суша е тая есенъ. Вижте въ улеитѣ колко малко вода има. Воденичниятъ ми камъкъ като мравка пълзи.

И съ сълзи на очитѣ дѣдото отиде да нагледа пакъ камъка.

— Ето работа за насъ!
— викна Бѣ-

логушко, като останаха сами съ Шорка. — Ела, ще нахвърляме камъни въ улеитѣ, водата ще се повдигне и камъкътъ на тоя дѣдо ще захвърчи като вѣтъръ.

Тѣй и направиха. Бързо, бързо натрупаха улеитѣ съ камъни. Ето го изхвъркна дѣдото отъ воденицата.

— Кой нахвърли тия камъни? — викна той.

— Азъ! — изпжчи се гордо Бѣлогушко. — Захвърчали камъкътъ ти като вѣтъръ?

— Ти май ще хвъркнешъ като вѣтъръ, ако дойда съ тоягата, глупчо! Не

